

Немареше, ни за свой-то стáдо,
Ни за фрóла, что свиреше ráдо.
Аделайда тозъ день не бѣ пѣла,
И нататакъ не го бѣ видѣла.
За чюдена за това мзлчáнѣ
Форнозино още отчлáнѣ
ѣдка надз вечерь почна ахъ! тнко,
Жалостно и тжно да пѣй та́ко:

,Све что мене окрѣжава,
,Сичко ссъсъ менз тѣжи.
,Нити птица птици пѣе,
,Ни са св дрѣгы дрѣжи!

,Зефиръ ми са междъ листe
,На жалость прѣтвáра;
,Отзывъ мене изъ горицж
,Ссъсъ плачу отговáра!

,Естество-то ссъсъ потоцы
,Тжно съ менз взздыша;
,Проливайте очи мои
,Сльзы, като киша*).

Сички каменѣ, и дърва,
,И зелены трапы;
,Сички стѣны; сички бърда,
,И пещери стáры;

*.) даждь.